

Chat Room

Nhóm chat room Amazon bắt đầu sôi nổi từ khi có mặt hai tay đầu hói Diễn, Đức. Ra mắt buổi chat đầu tiên Diễn viết:

- Tụi tui chỉ mong được làm người tình không chân dung của tất cả quý vị thôi.

Hắn lòng vòng chối quanh khi Quỳnh bắt bí phải trình diện nhan sắc mới cho tham gia chat room của cái nhóm Amazon toàn đàn bà.

- Không có ngoại lệ ở đây, ai muốn vô nhóm chơi phải lên hình, có khi phải lặn đầu tay, lấy mẫu DNA cho chắc, biết đâu có tên terrorist nào dở hơi định vào Chat room này khủng bố trái tim cô đơn của bọn tui thì sao!!?

Đức than thở:

- Sao khó khăn quá vậy mấy bà... ngoại, thân em trôi nổi từ trong nước ra đến nước ngoài, đến nay gần nửa thế kỷ vẫn mò côi vợ thì biết nhan sắc của em thế thâm cỡ nào.

Phượng ra tay cứu vớt:

- Muốn biết người biết ta thì cứ để bên địch lên tiếng chát chét vài hôm đi, rồi có gì bác đơn người ta chưa muốn, mà mình được tiếng ăn ở có đức.

- Bọn tui đâu có ngán, nếu cần cứ dùng Webcam thì biết mặt nhau liền, chỉ sợ mấy bà thấy mặt hai đứa tui lại phải khóc thầm ân hận là: “Sao ngày xưa anh không đến sớm với em”.

- Kiều ngạo vừa vừa thôi ông... ngoại, hôm qua Dung nằm mơ thấy anh Diễn, mặt lưỡi cày, mũi cà chua, mắt ốc nhồi, lỗ tai lửa, chân đi vòng kiềng.

- Kim thì mơ thấy anh Đức cống thờ ra toàn mùi thơm khí amoniac.

- Nằm mơ mà ngủ được mùi thì xin bái phục các bà.

Sau cùng hai ông cũng vô được vòng bán kết, với 7 phiếu thuận, 7 phiếu chống. Từ ngày có hai đầu hói, không khí sôi nổi với những chuyện đùa, thời sự. Người trong nhóm ở rải rác mấy nước: Việt Nam, Mỹ, Úc, chỉ có Phượng một mình bơ vơ bên trời Âu, nước Đức.

Hôm nào chat room vắng bóng hai đầu hói thì buổi chat xoay ra hỏi thăm mấy người vắng mặt.

- Cả tuần nay sao không nghe Thanh lên tiếng, nó lặn đâu?

- Nó bận tổ chức sinh nhật 10 tuổi cho con gái.

- Nghe nói đó là con nuôi?

- Không, con ruột, nhưng nó thuê người ta mang bầu giùm, đẻ giùm.

- Nó thuê người ta đẻ hộ bằng cách cấy tinh trùng, nghe đâu phải trả đến 100.000 đô. Nó không muốn đẻ, giữ dáng người cho đẹp, đẻ chồng khỏi chê.

- Vậy mà đức ông chồng nó cứ ca bài “xa quê hương nhớ mẹ hiền” kiếm có lặn về Việt Nam thăm “em gái” hoài.

- Thế đứa con gái của Thanh giống ai? Sao tao nghi nó giống cái bà mang bầu đẻ thuê giùm quá?

- Lại Tào Tháo nữa, tao có đến chơi nhà nó, thấy đứa bé giống cha nó lắm.

- Dung lại nghi nó giống ông Phi mới vô nhóm.

- Phi nào vô đây? - Phụng ngạc nhiên hỏi.

- Phụng tuần trước không vô chat room chưa biết, thêm một đầu hói mới xin gia nhập, họ Tôn tên Phi, khai báo ở vùng Los Angeles. Là bác sĩ ở bệnh viện, vẫn còn xuân, mới hơn bốn bó một tí, quan trọng nhất là anh còn đơn côi chưa dzợ. Ai đang sống mình ên thử nhào dzô đi.

- Lý lịch lấy đâu ra, độ chính xác bao nhiêu phần trăm?

- Nghe Thanh nói hình như hấn ta là bạn của bạn chồng nó, hồi xưa ở bên xóm Gà, Gia Định, rất có thể là cháu năm trăm đời của Tôn Ngộ Không.

- Hấn là bác sĩ mà không có phòng mạch riêng, vẫn kéo cày ở bệnh viện thì chắc đời còn điu hiu.

o o o

Nhân vật đầu hói thứ ba cũng trốn không đưa hình. Máy ông được lợi thế là vào Homepage của nhóm xem hình, biết mặt, biết lý lịch cả 14 người nhưng không tay nào đủ khí phách chịu trình diện.

Anh Phi xé lẻ chat riêng với Phụng:

- Phụng có vẻ âm thầm nhất trong nhóm, sao ít lên tiếng vậy.

- Thì mọi người nói hết phần rồi, mình làm cột đèn đứng nghe.

- Anh thích sự im lặng của Phụng.

- Biết Phụng bao nhiêu tuổi mà xưng anh ngon ơ vậy, coi chừng nhỏ tuổi hơn chị đấy. Thử trả lời Phụng câu này rồi hãy tự phong chức cho mình: đồ anh, cái tượng Nữ thần Tự Do ở New York đi giày hay chân đất vậy, trả lời ngay. 10 giây thôi.

- Mùa đông lạnh thì nữ thần mang giày, mùa hè nóng thì bà đi chân không, hóng gió cho mát, trả lời vậy được không?

- Láu cá, trả lời nước đôi.

- Đồ lại Phụng, nhà văn nào từng viết câu này: Trên quyền sở đời số mệnh tên chúng ta cùng ở một hàng.

- Tưởng gì, dễ ợt, đó là Shakespeare, viết ở vở kịch Romeo and Juliet, nhưng liên quan gì số mệnh ở đây.

Thế Phụng không thấy tên anh với Phụng cùng có một vần hay sao?

Phụng lặng thinh, thở ra. Từ lâu cô đã quen chấp nhận số phận mình: “Tôi sinh ra đời dưới vì sao cô độc” - thờ ơ trước những lời ngụ ý treu ghẹo của cánh đàn ông ở mấy đám tiệc, đám cưới. Sau lần chia

tay ly dị với Hưng, cô cay đắng thấy mình mất hết niềm tin ở cuộc đời, con người.

- Phụng, sao im lặng vậy. Cho anh xin lỗi. Nếu có dịp mời Phụng sang Mỹ chơi, sẽ trải thảm đỏ đón tiếp đó...

Phụng lặng im offline, tắt computer.

o o o

Không hôm nào Phụng không nhận ít nhất một cái mail của Phi. Cô ít vào chat room của nhóm bạn, sợ có lúc không kèm được lòng mình, tí tê bặt mí tâm sự thì trở thành trò cười cho cả nhóm.

Em có về ăn cưới những vì sao,
để chân bước trên dòng sông loáng bạc,
ở một chỗ tường chừng như đi lạc,
yêu một người mà cảm thấy mệnh mông...

Phụng có biết tác giả mấy câu thơ đó không? Anh đang đi lạc đây, Phụng ơi...".

Những cái mail của Phi chỉ đôi dòng vớ vẩn, trôi nhẹ nhàng vào trái tim đóng băng của Phụng. Có lúc cô ao ước muốn biết Phi như thế nào, lập tức viết mail nhờ Thủy Cúc ở San José điều tra, chưa kịp gửi mail đã vội delete, xóa đi. Cô sợ. Cô không dám đối mặt với sự thật. Phụng đã đủ ê chề thất vọng với đời. Bao năm nay cô đã đứng vững một mình, chống chọi qua nhiều sóng gió gian khổ của cuộc đời. Cô không muốn bị vấp ngã một lần nữa. Cái gì mơ hồ xa xôi mới đẹp. Phụng tự an ủi mình mà cảm thấy thương thân.

o o o

"Phụng là hoa đỏ hay hoa tím? Có hôm ngồi ở thư viện của bệnh viện gõ computer trong đêm, anh nhớ Phụng quá sức. Nơi anh ngồi, dọc theo cửa sổ là những bụi hoa hồng trắng lóng lánh sương đêm, giữa sân có cây phượng tím, không biết ai trồng từ lúc nào. Buổi chiều, sau mấy giờ căng thẳng ở phòng mạch, anh hay ra ngồi ở ghế đá bên cây phượng đó, chờ một cánh hoa nào vô tình rơi xuống vai anh, tưởng đó như là Phụng.

Bao giờ thì Phụng rơi xuống đây, bên anh?".

o o o

Nhìn trên bản đồ thấy gần chạy xe ra khỏi trung tâm thành phố Los Angeles hơn một giờ mới tới bệnh viện. Thật ra đó là khu dưỡng bệnh dành cho người giàu, hơn là bệnh viện chữa trị cấp thời, ở trên một khu đồi thấp, khung cảnh đẹp êm đềm.

Đến California mới hai hôm, Phụng chưa dám cho ai biết tin, kể cả nhóm chat room Amazon. Cả đám biết Phụng qua Mỹ mà không thông báo trước dám đăng báo từ Phụng. Chính cô cũng bất ngờ với quyết định của mình.

Ông gác cổng da đen lật đi lật lại cuốn sổ danh sách nhân viên, rồi mở computer.

- Cô thông cảm, không ai ở đây mang họ Tôn tên Phi hết, cô có nhầm lẫn không? Cô có tấm hình nào của người bạn đó không, tôi biết mặt hết mọi người ở đây, từ giám đốc đến nhân viên, bệnh nhân.

Phụng cảm ơn ông, cười như mếu, chính cô cũng có biết mặt người đó đâu. Ông gác cổng nhìn cô thương hại.

- Tôi có ý kiến này, cô vào căng-tin ngồi nghỉ, vừa quan sát mọi người, chừng nào tìm ra người quen thì cho tôi biết. O.k?

Phượng ngồi chán chê ở căng-tin, đi loanh quanh các dãy hành lang, gặp nhiều nhân viên da vàng tóc đen nhưng khi cất tiếng hỏi mới biết đa số là dân Tàu hay Mễ. Trời tối dần, đa số bệnh nhân trở về phòng, cô đi vô định lên lầu năm, lầu sáu. Một bác lao công người Á châu, tóc bạc, trán hói, độ hơn 60 tuổi, mặc bộ áo xanh đậm, đang đẩy xe điện lau hành lang sạch bóng.

Nỗi hy vọng hồi hộp từ lúc trưa mới đến đây rơi rụng hết. Cô xách cái túi có gói quà từ nước Đức dành cho Phi thất thủ quay lại căng-tin. Tim cô bất ngờ đập mạnh, cái bảng hướng dẫn vào thư viện treo cạnh căng-tin, lúc mới vào cô chẳng để ý. Phượng bước nhanh đến đó. Đúng như Phi mô tả. Ở góc thư viện là một dãy computer... Vài người đang lóc cóc gõ phím, Phượng chọn cái bàn computer cạnh cửa sổ. Cô muốn ứa nước mắt. Bên ngoài cửa sổ là dãy hoa hồng trắng, giữa sân cỏ là cây phượng tím và cái ghế đá. Thế còn anh, anh đang ở đâu?"

Cô kín đáo quan sát từng người đang dán mắt vào khung hình, thất vọng: Tất cả đều tóc nâu hay vàng. Cô gõ phím, chat:

- Chào anh, hôm nay Phượng rảnh rồi, có nhiều chuyện để chat, anh có bận gì không? Phượng có điều muốn hỏi anh đây!

Im lặng. Cái tên Phi không thấy bật xanh, chưa thấy dấu hiệu báo online. Phượng nhìn đồng hồ, quá sớm. Phải sau 9 giờ tối anh mới vào chat room. "Thường giờ này anh còn đi một vòng thăm bệnh nhân". Phi từng kể như vậy. Cô đốt thời gian vào Internet tìm đọc tin tức, chưa dám gửi mail báo tin cho đám bạn. Nhất quyết hôm nay ở đây cho đến tối. Cho đến khi nào tìm ra được Phi, cái ông bác sĩ đó, người mọi ngày gửi đến cô những lời dịu dàng tha thiết.

o o o

Phượng đó à, hôm nay vào chat sớm thế, anh mới vừa rời phòng mạch xong, rất mệt, nhưng chat với em là vui, hết mệt ngay, có chuyện gì, kể anh nghe đi.

Phượng xúc động, anh có mặt thật trên cõi đời này, chứ đâu phải là ma. Niềm tin của cô chưa chết.

- Tự dưng em chợt nhớ nhà văn Remarque của nước Đức, từng viết: "Không cần cứu vớt những giấc mộng bởi vì giấc mộng sẽ tự hồi sinh. Hãy cứu lấy niềm tin vì nếu không có niềm tin thì người ta biết sống bằng cái gì?". Đó anh câu đó trong tác phẩm nào.

- Chịu thua, đầu hàng, em đọc nhiều thật đó, dám biến thành cái tử sách biết đi.

- Chịu thua sớm vậy, dở tệ. Trong tác phẩm Một thời để yêu và một thời để chết.

- Thế chúng mình đang ở thời nào đây, theo em?

- Em không biết, có lẽ chính anh mới là người cho em biết.

- Nói nghe kỳ bí quá. Hôm nay nhớ em, lần thần anh làm ra mấy câu thơ này, gửi tặng em, đừng chê thơ con cóc nhé:

Cũng chỉ là gian dối
Ôi nhỏ của lòng ta
đợi chờ gần mãi kiếp
nhớ thương muốn bạc đầu
mà em chừng xa lạ

như chưa từng quen nhau
còn gì trông ngóng nữa
đời ta... đời ta đâu...

Phượng biết không anh chờ em chín đỏ trái sầu, chờ em muốn bạc đầu rồi đây...

o o o

Phượng đứng bật dậy, mặt cô tái xanh, trái tim như bị thắt lại đưa mắt quan sát những người đang gõ phím. Chỉ còn lại ba người, một người mới vào ở góc phòng, quay lưng về phía cô đang dán mắt vào màn hình, say mê gõ. Cô từ từ đi đến sau lưng người đó. Màn hình trắng, những dòng chữ đen nhảy múa... Hình như ở đó là mái tóc bạc, bộ áo xanh lao công, người đàn ông Á châu cô gặp ở hành lang một gương mặt già nua, mệt mỏi.

- Phượng có thấy câu thơ: “ôi nhỏ của lòng ta...” da diết quá không...

Phượng lặng lẽ lùi dần, lùi dần ra khỏi cửa thư viện. Cô đi ngơ ngác như kẻ mất hồn, qua dãy hành lang, qua khu sân cỏ, qua cổng bệnh viện, thẳng ra đường chính. Ông gác cổng buông tờ báo, nhìn theo Phượng lắc đầu.

Người đàn ông vẫn tiếp tục gõ: “Phượng đâu rồi, sao đang chat mà bỏ đi, hello, Phượng ơi...”.